

CARTA OBERTA AL DR. J. VICENS I VIVES

Molt senyor meu:

En els números d'ANCORA 545 y 549 vaig llegir la «Primera i Segona carta a ANCORA» que vosté ha dirigit al Setmanari.

En la primera parla del barroquisme de l'època, i diu: «El nostre segle és parent de la centúria de la contrarreforma. Una mateixa causa —l'escicció espiritual—...» No crec que el nostre segle sofreixi d'escicció espiritual, el que hi ha és un afer més greu, i aquest no és cap altre que l'estar eixugant de forma paorosa preceptes preestablerts damunt dels quals ens havíem creat una comoditat, cada dia més y més falsa. Es beslluma una nova època, i vivim amb afany d'assolir-la, però mentrestant el titubeig... lògic en tota crisi, dels qui cerquen amb afany una sortida, i saben que aquesta és l'enlairament de l'home nou.

A continuació diu textualment: «Ja som a Kafka, ménteneu. O sigui que ja no hi entenem res, que tot es gratuït, misteriós i estrofolari; que la carcassa de l'obra morta domina l'ànima viva, que la bombolla de sabó, absolutament buida, llueix en el cel, sense pensar que esclatarà de seguida, en mig de l'encisament dels que manegen les palanques de l'ofici i la badoqueria dels rentats de cervell». Aquestes paraules seves ens parlen d'un món fraudulent, un món

pel que no cal lluitar, és una causa perduda, així ho afirma Vosté quan diu: que ja no s'enten res del que s'endeve en el món». Estic convençut que per a assentar les propies idees no hi ha pas necessitat d'enfonsar una personalitat com la de Kafka, car si Vosté creu que va ésser o és nociva la seva influència no és d'ell la culpa, ja que Max Brod, el seu íntim, tenia la missió de cremar tots els seus papers, salvant solament «La metamòrfosis» i algun altre escrit. L'obra de Kafka doncs la coneixem contra la seva voluntat. Per altra banda, l'obra de Kafka no és estrofolària, pertany a un home que surt dels motllos corrents, un home del seu temps, un valor individual que no està demostrat sigui de signe negatiu ni que desorienti la innocent juventut. Kafka respon a una intensa visió expressionista, posa l'home en inèdita situació, i, sortint d'ella, crea un món d'una complexitat impensada, complexa però no feixuga, car aprofundeix en les tecles de la sensibilitat, la més humil, la més allunyada, però també la més intensa, per ésser la més desconeguda.

Al nostre temps li quadra l'esforç, és la realitat més necessària. Aquest esforç ha d'hanar dirigit a comprendre tota mena de manifestacions de l'època, deixant de banda tot prejudici i tot fals conservadurisme. Som transcisió, som crisi, però tot és nostre. Sublimen-ho amb l'es-

forç i la dedicació.

Parla també «de recercar la nostra autenticitat». No creu que homes que cauen de plà en el nostre temps, hagin pogut ésser rigorosament autèntics? De la mateixa manera que vosté en la seva segona carta parla de les estructures, i condemna la divisió en «classes socials» preconitzant el terme més científic i modern d'estructura, la gent d'hara, no creuen que el món tingui d'ésser una cosa tan rigorosament clara, car si ho fos la nostra vida seria un veritable enuig al veura com tot se'ns dona fet, i res a conquesta. L'esforç ens ha de fer dignes de la lluita, aquest afany contemporani que ha d'estructurar la fesomia de l'home nou.

Romanticisme y barroquisme són uns termes que se'ns malmeten a les mans. Un romàntic no es home social, no té afanys col·lectius; el crema el que és individual. Un barroco és un home fals, ampul·los ple tòric, luxuriós de la vida, i ostentós de les seves representacions foranes. No crec que en l'home d'ara puguin concòrrer cap de aquestes característiques. L'home d'ara és l'home de Pascal, perdut, llençat a molts milions de llocs de l'univers, cercant una justificació per a la seva presència en el món. Un bri d'esperança, un bri d'enfortida esperança li dona la raó de la permanència.

En la seva segona carta Vosté demanava que se li escrivís quelcom. Si ben bé aquestes ratlles venen de la joventut, no ho se però puc assegurar-li que la innocència és avui una mala consellera. L'escriptor del segle XX respon a uns valors de temps que són ineludibles, y per tant el seu realisme es converteix alambic de l'època, i no atempta contra la innocència, car presenta una nova estructura social i humana, que Vosté diu en la seva segona carta que «ens parla d'articulacions vitals, de sistemes ganglionars dispersos a través de la societat, de montatges enfondits en la subconsciència de la història, de formes adheridas a la manera d'ésser de l'home a través de la seva conquesta del pa i de la llibertat espiritual» i acaba dient que la mateixa «justifica plenament l'horitzó de l'home actual».

Atentament el saluda

LLUIS BOSCH i CRUAÑAS

ACTOS EN HOMENAJE DE JOAQUIN RUYRA

Domingo, día 5 de octubre.

A las 12 horas, se celebrará una misa en nuestra Iglesia Parroquial, en sufragio del alma del eximio escritor.

A las 22 horas y en el Centro Parroquial Catequístico tendrá lugar una velada pro monumento al escritor, iniciada en la ciudad de Blanes, y a la que nuestra ciudad desea prestar su concurso. La velada se desarrollará bajo el siguiente programa:

Agustín Calvet disertará sobre «La calidad literaria de Joaquim Ruyra».

Pedro Ribot Pbro. desarrollará el tema, «L'obra cristiana de Joaquim Ruyra».

La Agrupación Romea ofrecerá la lectura de páginas escogidas de la producción ruyriana.

Y finalmente la Arupación de Acción Católica pondrá en escena «Amor a prova de bomba», comedia en un acto, obra de J. Ruyra.

Durante los entreactos, cortos recitales de canciones catalanas.